

Sygn. akt IV CSK 704/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku G. W.
przy uczestnictwie S. W., M. S. i Skarbu Państwa - Starosty Lubartowskiego
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 875/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni G. W. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 kwietnia 2014 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Lubartowie z dnia 19 marca 2013 r., w którym dokonano rozgraniczenia nieruchomości według stanu prawnego, odzwierciedlonego na mapie sporządzonej przez biegłego geodetę, zaewidencjonowanej w dniu 16 lipca 2009 r. w Starostwie Powiatowym - Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Lubartowie.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ocena przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi następuje w ramach tzw. przedsądu. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występują dwa następujące zagadnienia prawne:

- Czy (a jeżeli tak, to w jakim zakresie) sąd powszechny jest związany motywami orzeczenia sądu administracyjnego, w szczególności, czy może wypowiedzieć pogląd prawny odmienny od zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu administracyjnego w sprawie, w której droga administracyjna jest wyłącznie właściwa;

- Czy etap sądowy sprawy o rozgraniczenie oznacza konieczność prowadzenia sprawy od początku i przeprowadzenia w każdej z tego typu spraw dowodu z opinii biegłego geodety na okoliczność zaprojektowania rozgraniczenia nieruchomości?

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez wnioskodawczynię nie odpowiada powyższym wymaganiom. Przytoczone rozważania mają charakter hipotetyczny i teoretyczny, oderwany od realiów konkretnej sprawy. Nie wskazano, w jaki sposób rozwiązanie tych zagadnień miałoby bezpośrednio wpływać na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Ponadto, zgodnie z poglądem wyrażanym przez Sąd Najwyższy samo przedstawienie pytania nie odpowiada wymaganiom stawianym zagadnieniu prawnemu, jeżeli skarżący nie odniósł się problemów interpretacyjnych wynikających z przepisów, na których oparto zagadnienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, nie publ.). Zapytanie dotyczące związania sądu powszechnego motywami orzeczenia sądu administracyjnego ma głównie walor teoretyczny. Z kolei problematyka postępowania dowodowego w sprawach o rozgraniczenie była przedmiotem wielu wypowiedzi orzecznictwa, a skarżący nie wykazał aby zachodziła potrzeba jego zmiany bądź modyfikacji.

Z kolei przesłanka potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa - mimo wystąpienia takiej potrzeby - nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe omówienie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń i wyjaśnienia, na czym owe rozbieżności polegają (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). Skarżąca wskazała, co prawda, na rozbieżności pomiędzy niektórymi orzeczeniami Sądu Najwyższego, jednak problematyka zarysowana za pomocą tych judykatów nie pozostaje w bezpośrednim związku z podstawą rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ Sąd

oparł się na stanie prawnym kształtującym realia niniejszej sprawy (art. 153 k.c.), który wynikał z przeprowadzonego uprzednio postępowania rozgraniczającego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.